

РЕШЕНИЕ

№ 42828

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 02.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разглежда дело номер **11617** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 85, ал. 1 и чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Делото е образувано във връзка с решение № 10731 от 03.11.2025 г., постановено по адм. дело № 8159/2025 г. на ВАС, I отделение, с което е отменено Решение № 14391 от 26.04.2025 г., постановено по адм. дело № 186 по описа на Административен съд София - град за 2025 г. и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. Предмет на спора е жалба, подадена от Н. М., гражданин на А., [дата на раждане] г, с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 13216/17.12.2024 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Излага се становище, че административният орган е провел формално административната процедура, като административният акт е постановен при неизяснена фактическа обстановка. Твърди се, че анализът на обстановката в А. е повърхностен, доколкото на справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ съдържа обща информация за състоянието на сигурността в страната. Излагат се доводи в подкрепа на тезата за наличие на предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, както и възражения за допуснати нарушения на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Поддържа се също, че подходът на административния орган е в противоречие с чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, чл. 4 от Директива 2011/95/ЕС и др. Искане се отмяна на обжалваното решение на председателя на ДАБ - МС със законните

последници от това.

В проведеното съдебно заседание по делото жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата и моли съда да я уважи по изложените в нея съображения. В ангажираните писмени бележки е цитирана точка 5 от Член 4, Глава II – Оценка на молбите за международна закрила от регламент (ЕС) 2024/1347 на Европейския парламент и на Съвета от 14 май 2024 г., както и мотиви на решение на съда в Л. по дело № Ц-465/2007г. по тълкуване на чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез юрк. К., оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение. Изтъква, че Н. М. не е направил релевантно твърдение за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, партии и организации, които я контролират. Липсват доказателства срещу него да е упражнявано насилие и недоказано остава същият да е бил обект на репресии в А.. Изложените от чужденеца мотиви освен че остават недоказани са и противоречиви и не са правно значими за търсената защита. В хода на административното производство не са допуснати административнопроизводствени нарушения, правилно е приложен материалният закон, поради което не са налице основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ и моли за потвърждаване на обжалваното решение.

Административен съд София - град, Трето отделение, 44 - ти състав, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна, следното:

На 06.10.2023 г. Н. М. /А./, гражданин на А., [дата на раждане] в общ. А., А., етническа принадлежност - таджик, вероизповедание - мюсюлманин, сунит, семейно положение – женен, е сезирал ДАБ при МС, с молба вх. № ВР-13-4633/06.10.2023г. по описа на РПЦ – С., ПМЗ - Военна рампа“ (л. 70), с искане за предоставяне на международна закрила. Попълнен е и регистрационен лист към молбата, с приложение, в което е отразено, че: баща му е починал, а майка му, съпругата и четирите им деца са в А.; има двама братя и три сестри, които също са в А. (л. 66-67 от делото). Самоличността му е установена въз основа на декларация, на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради непредставяне на валидни документи, издадени в държавата по произход и впоследствие от представена оригинална афганистанска лична карта № 1400-0403-09904. На същата дата (на завеждане на молбата – 06.10.2023 г.) е изготвена Евродак дактилоскопна карта (л. 62). Предоставен му е и списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци (л. 65, гръб), подали молба за статут с приемни в ДАБ при МС, както и информация за задълженията, които следва да съблюдава в центровете на ДАБ - МС. Чужденецът е декларирал съгласие за обработване на личните му данни за целите на производството по закрила, както и за събиране на официални данни от значение за производството по предоставяне на закрила от други органи и организации, включително и в страни, различни от страната му на произход (л. 55-57 от делото). В деня на завеждане на молбата за закрила жалбоподателят е бил настанен в Регистрационно – приемателен център (РПЦ) - [населено място],[жк]с решение за настаняване № 196 от 06.10.2023 г. (л. 49-50). Връчени са му Указания за правата и задълженията, които има в зоната за движение, принадлежаща към РПЦ – С. (л. 51-54).

На жалбоподателя е връчена писмена покана за провеждане на интервю на 13.10.2023 г. (л. 61), както и указания относно компетентния орган и реда за подаване на молба за закрила и досежно процедурата, която ще се следва, правата и задълженията, които чуждите граждани имат на територията на Р България (л. 63 и сл. от делото). Насроченото интервю не е проведено, видно от Констативен протокол от 13.10.2023 г. (л. 48), с който интервюиращ орган при ДАБ – МС е

документирал неявяването на жалбоподателя. Констатирано е, че жалбоподателят е напуснал самоволно общежитието заедно с още 115 лица, всички граждани на А., за което по надлежния ред е уведомен началникът на Отдел „Производство за международна закрила“ – кв. Военна рампа (л. 45-47).

На 20.11.2023 г., поради неустановяване местопребиваването на жалбоподателя на територията на Р България, документираното неявяване на предварително определената дата за провеждане на интервю и неявяването му в 30-дневен срок след тази дата, за да посочи обективни причини за неявяването на интервюто, до зам. председателя на ДАБ – МС е направено предложение за прекратяване на производството за международна закрила, поради наличие на основанията по чл. 15, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗУБ (л. 43).

С Решение № 21756 от 13.12.2023 г. на зам. председателя на ДАБ – МС (л. 41) производството за предоставяне на международна закрила е прекратено на основание чл. 15, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

На 05.08.2024 г. служители на Главна дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари – Министерство на вътрешните работи, в изпълнение на задълженията по чл. 17, т. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, приета с ПМС № 332/28.12.2007 г. и въз основа на получена информация, че жалбоподателят е установен на територията на друга държава - членка /Германия/ и последващия му трансфер в Република България, са извършили необходимите действия по посрещането му обратно. На основание чл. 64 от ЗМВР му е връчено Разпореждане да се яви на 06.08.2024 г. в ДАБ – МС (л. 39 от делото).

На 06.08.2024 г. от жалбоподателя е подадена молба за възобновяване на производството за предоставяне на международна закрила, с искане за настаняване в Б. център – „Военна рампа“ (л. 38). На същата дата е съставена докладна записка за възобновяване на производството по предоставяне на международна закрила (л. 35-36) и е проведено интервю с жалбоподателя в присъствието на преводач от дари език, документирано с приложен към преписката протокол с рег. № УП 15215/06.08.2024 г. (л. 32 и сл.).

От данните от интервюто, както и от представените от жалбоподателя доказателства се установява, че жалбоподателят се казва Н. М. /т.е. не е с фамилия А., както преди това е декларирал пред органите на ДАБ/ и е [дата на раждане], съгласно данните в лична карта, която е представил. В тази връзка е заявил, че разликата във фамилното му име и датата на раждане в картоната при първоначална му регистрация се дължи на факта, че първоначално не е разполагал с лични документи, останали в Германия. Разказва, че има завършен 12 клас. Бил военен в армията от 2009 г. до падането на А. в режима на талибаните през 2021 г., като служил в подразделения на различни провинции и нямал отговорни задължения, защото е бил на длъжност по – ниска от сержант. Семейството му е в А.. Посочва, че е подал молба за закрила в България, след това заминал за Германия, където също подал, но го върнали в България. Разказва, че при първоначалния престой в центъра за настаняване близо до [населено място] заявил, че крайната му цел е Германия. Пред интервюиращия орган споделя, че е напуснал нелегално А. в края на месец август 2021 г. Преминал е транзит през И., след което отишъл в Турция, където е живял и работил нелегално за период от година и половина. Впоследствие към месец септември 2023 г. влиза нелегално на територията на Република България и е задържан от българските власти край [населено място] в опит да продължи нелегалното си пътуване до крайната му цел - Германия. Относно напускането на държавата си по произход жалбоподателят посочва, че причината е военната му длъжност при предишното правителство на А.. Разказва, че след падането на властта талибаните са идвали три пъти в дома му, но той е успял да избяга, за да не бъде задържан. Твърди, че в рамките на 10 дни след падането на властта (15.08.2021 г. - 25.08.2021 г.) са се

случили и трите посещения от страна на талибаните в дома му, но той вече се е укривал и е напуснал страната. Същият отрича да е имал проблеми във връзка със своята етническа принадлежност и религията, която изповядва. Никога не е бил арестуван, съден или осъждан в държавата си по произход, нито е бил жертва на насилие. Според думите му той лично никога не е членувал в политическа партия или организация. За себе си освен копие на лична карта, в подкрепа на бежанската си история представя – удостоверение за завършен курс, издаден от Военно-учебен център към Министерство на отбраната, Ислямска република А..

В хода на производството, с писмо от 09.08.2024 г., е изискано повторно становище от Специализирана дирекция „М“ - ДАНС (на л. 31, преди това с писмо от 26.10.2023 г. на л. 44).

Видно от постъпилото на 14.10.2024 г. писмо, директорът на специализирана дирекция „М“ - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ (л. 24 от делото).

Със становище рег. № УП-15215 от 02.12.2024 г. на интервюиращия орган е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже хуманитарен статут и статут на бежанец на чужденеца.

С Решение № 13216/17.12.2024 г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, като е съобразил актуалната ситуация в А., а така също, че чужденецът не е изчакал произнасянето по молбата за закрила в Р България и с оглед липсата на личен елемент за търсената международна закрила, е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението на председателя на ДАБ при МС, посочи се по - горе, е обжалвано пред АССГ и с решение № 14391/26.04.2025г. на АССГ, 63-ти състав, постановено по адм. дело № 186/2025г. съдът е отхвърлил жалбата на Н. М.. С решение № 10731/03.11.2025г. по адм. дело № 8159/2025 г. ВАС е отменил решението на АССГ и е върнал делото на друг състав на АССГ за ново произнасяне. В тази връзка е образувано настоящото дело.

Като част от административната преписка е представена цитираната в оспореното решение справка, изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС с вх. № МД-02-36/31.10.2024 г. относно общото положение в А., политическата и икономическа обстановка в страната, и относно отношението на талибаните към лицата свързани с предишното правителство (л. 96 и сл.). Представена е и справка относно отношението на официалните власти към етническите групи, включително „таджики“ (л. 105 и сл.).

По настоящото дело в проведеното на 02.10.2025 г. съдебно заседание от процесуалния представител на ответника е представена и актуална към 30.09.2025 г. справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, вх. № МД-02-530/30.09.2025 г., включително касаеща отношението към лицата, свързани с предишното управление.

От така приетото за установено, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Основанията за оспорване на административните актове са посочени в чл. 146 от АПК – липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона.

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен орган -

председателят на ДАБ при МС и е в кръга на законовите му правомощия по ЗУБ.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Административният орган излага подробни съображения относно приетото от него, че на жалбоподателя не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като задълбочено е обсъдена и обстановката в страната му на произход - А.. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на жалбоподателя да разбере какви са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му се отказва предоставяне на исканата международна закрила.

В хода на административното производство има проведено интервю с жалбоподателя. Административният орган е изследвал в мотивите си и данните, изложени в интервюто. В този смисъл административният орган е изпълнил задължението си при произнасяне по молбата за хуманитарен статут да извърши всестранна и задълбочена преценка на всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на чужденеца и с държавата по произход на родителите му - А., поради което съдът приема, че няма допуснато съществено процесуално нарушение.

Жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Административният орган е спазил изискването на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ и е изискал писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, каквото е дадено преди произнасянето на органа и с него от страна на ДАНС не се възразява по предоставяне на статут при наличие на предпоставките за това.

Установява се от доказателствата по делото, че в хода на производството по общия ред компетентен интервюиращ орган при ДАБ, с чужденеца има проведено интервю, отразено в нарочен протокол, като интервюто е провеждано в присъствието на преводач, на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него, включително са налице и данни, че съдържанието на протокола също е прочетено на интервюирания в присъствието на преводача и на разбираемия за него език.

В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Представените писмени доказателства са обсъдени и анализирани от административния орган. Заявеното от жалбоподателя във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал А., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея (чл.8, ал.1 от ЗУБ). Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека,

достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване. Твърденията, че талибаните са нахлули три пъти в дома му и това го е мотивирало да напусне А. не са подкрепени с надлежни доказателства. В този аспект от значение е и обстоятелството, че всичките му близки, включително съпругата и четирите им деца продължават да живеят там. Съдът отбелязва, че решаващият орган приема за достоверно твърдението на заявителя, че е работил като войник на длъжност по-ниска от сержант. Съгласно актуалната справка относно ситуацията в А., след превземането на властта, талибаните са обявили обща амнистия на всички, които са воювали срещу тях. Следователно, спрямо жалбоподателя не следва да се предприемат действия заради самия факт, че е бил войник на предното правителство. Същевременно, справката посочва, че се съобщават и случаи на действия извършени от членовете на талибаните срещу бившия персонал на афганистанските национални сили за отбрана и сигурност, и то в по-голяма степен отколкото срещу бивши правителствени служители. В този смисъл, обект на преследване от талибаните могат да бъдат определени по - висши представители на бившата власт, но видно от заявеното на интервюто, оспорващият не е заемал подобна длъжност. От значение за настоящия случай е отразеното в справката, че талибаните са декларирали, че искат служители от бившата афганистанска национална армия (А.) да се присъединят към техните редици и започнаха кампании за набиране на бивш персонал от А.. Така някои бивши членове на А. са се присъединили към талибаните (стр.12 от справката актуална към 30.09.2025 г.). Така установеното и предвид самоволното напускане на Н. М. на бежанския център в България, въпреки подадената молба за закрила в Р България установява, че чуждият гражданин е мотивиран от желание да се установи като крайна точка във Федерална република Германия, където пристигайки е подал също молба за закрила - отхвърлена /и в тази връзка е върнат в Р България/. Нещо повече, жалбоподателят категорично заявява пред интервюиращия орган, че крайната му цел е Германия и затова не е дочакал произнасяне по молбата му за закрила. От изложеното и от съвкупната бежанска история на жалбоподателя и неговото поведение следва изводът, че става въпрос за мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не за лице, търсещо международна закрила, че мотивите му да напусне страната си на произход с крайна цел Федерална република Германия са с личен характер – стремежа му да работи и да се устрои в държава с по – висок стандарт на живот, което не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Въпреки това, решаващият орган приема, че няма данни за личностно преследване, осъществено спрямо него, като отбелязва, че молителят сам споделя, че неговата длъжност не е включвала „отговорни задължения“. Жалбоподателят изрично заявява, че не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход и срещу него не е оказвано насилие. Не се твърди молителят или семейството му да са били заплашвани или преследвани по етнически или религиозни причини. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в А. и от някоя друга организация. Още повече, че

самият жалбоподател сам е избрал да напусне страната си, а не е бил принуден да го направи поради други причини. Статутът на лицето следва да се определя не просто от субективните възприятия, но и последното следва да е породено от обективна ситуация, каквато не е установена от административния орган, а и в съдебното производство. Така съдът намира, че установените с интервюто факти са правилно интерпретирани, като е обсъдено и доброволното напускането на държавата по произход от молителят. В този смисъл правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорващият напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантните за настоящото производство, нито сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл. 8 от ЗУБ.

Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената от чужденеца бежанска история няма данни, че той лично или неговото семейство са обект на преследване в родината му А. било поради неговата (тяхната) етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Напротив в интервюто жалбоподателят заявява, че по нито една от посочените причини не е бил насилван или заплашван лично.

Настоящият състав приема за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В разглеждания случай Н. М. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че той не е арестуван и осъждан в държавата си по произход.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорващия. От представената справка за ситуацията в А. се установява, че

обстановката в страната може да бъде преценена като усложнена за гражданите на страната, но предвид осигуряваната директна подкрепа от различни организации и напредъка по отношение на сигурността може да се приеме, че липсва изключително висока степен на безогледно насилие, изискуема за предоставянето на субсидиарна закрила. В използваната в административното производство и представената пред съда справка не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност на цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че доколкото в конкретния случай няма обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително. Видно от събраната информация в конкретния случай за Н. М. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че жалбоподателят би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs Straatssecretaris van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата - членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за А. с вх. № МД-02-36/31.10.2024 г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения

правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В оспорения акт също са изложени доводи свързани със степента на насилие в А.. Въпреки наличието на обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно и/или повсеместно насилие, с опасност от тежки посегателства на живота и здравето на всеки граждан намиращ се на тази територия, което да е основание за предоставяне на международна закрила, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, на базата на общата ситуация. По делото не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата територия на А., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Според чл. 9, ал. 2 от ЗУБ тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Въз основа на събраните по делото доказателства не може да бъде прието, че ситуацията в А. представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето на жалбоподателя. Не са установява също така да са налице намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, въз основа на които да бъде обоснован извод за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

В случая не са налични и предпоставките по чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приеме и извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). По делото безспорно се установява, че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход - А., поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Същият своеволно напуска и бежанския лагер в България, за да се установи в друга европейска държава - Германия, където е подал молба за закрила. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement".

Неоснователни са и възраженията в жалбата свързани с липса на обективна и пълна преценка на всички обстоятелства от значение за положението в страната по произход. Административният орган е спазил всички изисквания на закона, както при провеждане на административното производство, така и при постановяване на административния акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство. Изпълнил е задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно

извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съобразно изложеното оспореното решение е законосъобразно, като не са налице основания за отмяната му по чл. 146, т. 1-5 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. М., гражданин на А., с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 13216/17.12.2024 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИ

Я: